

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 57390

гр. София, 17.04.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 166 СЪСТАВ, в закрито заседание на седемнадесети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ДЕСИСЛАВА АЛ. АЛЕКСИЕВА

като разгледа докладваното от ДЕСИСЛАВА АЛ. АЛЕКСИЕВА Частно гражданско дело № 20241110100338 по описа за 2024 година

Постъпило е искането за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по заявление, вх. № *****/29.12.2023 г., подадено от /фирма/ срещу М. П. С. за вземания, произтичащи от договор за потребителски кредит.

При извършване на проверка на заявлението в съответствие с изискването на чл. 410, ал. 2, вр. чл. 127, ал. 1, т. 4 ГПК съдът е констатирал, че заявителят не е посочил основание на претендираната от него сума в размер на 160,98 лева, доколкото в приложения договор за потребителски кредит няма чл. 6.2, предвиждащ неустоечна клауза. В тази връзка на заявителя с разпореждане № *****/23.02.2024 г. са дадени указания в едноседмичен срок от съобщението да отстрани нередовността, като посочи основанията на което претендира сумата. На заявителя са указани последиците от неизпълнение на дадените указания в срок - заявлението ще бъде отхвърлено в съответната част.

Препис от разпореждането е връчен на заявителя на 13.03.2024 г. В предоставения срок, а и към датата на постановяване на разпореждането заявителят не е уточнил претенцията си, с оглед което и на основание чл. 411, ал. 2, т. 1 ГПК заявлението следва да бъде отхвърлено в съответната част.

Същевременно нормата на чл. 411, ал. 2 ГПК вменява задължение на заповедния съд за извършване на проверка дали са основанията за отказ за издаване на заповед за изпълнение, а именно: 1. искането не отговаря на изискванията на чл. 410 и заявителят не отстрани допуснатите нередовности в тридневен срок от съобщението; 2. искането е в противоречие със закона или

с добрите нрави; 3. искането се основава на неравноправна клауза в договор, сключен с потребител или е налице обоснована вероятност за това; 4. длъжникът няма постоянен адрес или седалище на територията на Република България; 5. длъжникът няма обичайно местопребиваване или място на дейност на територията на Република България.

В случая длъжникът има качеството на потребител по смисъла на § 13, т.1, вр. т.12 от ДР на Закона за защита на потребителите /ЗЗП/, поради което по отношение на представения договор за кредит са приложими правилата на Закон за потребителския кредит /ЗПК/ и разпоредбите на чл.143 – 148 ЗЗП. Съдът съобрази, че заявителят претендира сумата в размер на 262,55 лева – такси по Тарифата за такси и разноски, събирани от /фирма/, което е в противоречие с чл. 33, ал. 1 ЗПК. Налице е заобикаляне на посочената разпоредба, тъй като се търси още едно обезщетение, наред с дължимото такова за забава, поради което посочената клауза преследва забранена от закона цел. Тази наказателна клауза е в пряко противоречие на забраната за неоснователно обогатяване, като в същността си представлява неустойка, излизаща извън присъщите от закона функции, което също влече нищожността и е уговорена кумулативно - наред с неустойка за забава по чл. 8 от договора вр. чл. 37 от общите условия, която по съществото си също е уговорена, за да обезпечи разходите, които кредиторът прави относно извънсъдебното събиране на вземането. Отделно от това, съдът приема, че уговорената такса за събиране на просрочени задължения не е за допълнителни услуги по договора за кредит. Извънсъдебното събиране на задълженията изобщо не е услуга, която се предоставя на потребителя. Това е дейност, извършвана от кредитодателя в негов интерес и за охраняване на неговите интереси, която дейност е свързана с управлението на кредита. Ето защо, съдът приема, че уговарянето на тези такси е в нарушение и на чл. 10а ЗПК.

При това положение заявлението следва да бъде отхвърлено и в частта за претендираните разноски съразмерно на отхвърлената част от заявлението или за сумата над 11,06 лв. до пълния претендиран размер от 25 лв. за платена държавна такса и над сумата от 22,11 лв. до пълния размер от 50 лв. юрисконсултско възнаграждение /определено от съда по реда на чл. 78, ал. 8 от ГПК вр.чл.26 НЗПП/.

За останалите суми, претендирани със заявлението по чл. 410 ГПК, следва да бъде издадена заповед за изпълнение.

Воден от горното, съдът

РАЗПОРЕДИ:

ОТХВЪРЛЯ искането за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по заявление, вх. № *****/29.12.2023 г., подадено от /фирма/ срещу М. П. С., в частта, в която се иска издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК за сумата от 160,98 лева, представляваща неустойка по чл. 6.2 от договора, както и в частта за сумата от 262,55 лева, представляваща такси по Тарифата за такси и разноски, събирани от /фирма/, както и за сумата над 11,06 лева до размер от 25 лева за платена държавна такса и за сумата над 22,11 лева до пълния размер от 50 лева - юрисконсултско възнаграждение.

Разпореждането може да бъде обжалвано с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчване на препис на заявителя.

Съдия при Софийски районен съд: _____